

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 185 (XXIX) — Nr. 967

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 6 decembrie 2017

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 556 din 19 septembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală nr. 32/2015	2-7	870. — Hotărâre privind declararea zilelor de 14, 15 și 16 decembrie 2017 zile de doliu național pe teritoriul României	14
Decizia nr. 586 din 21 septembrie 2017 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) din Legea nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, a sintagmei „ <i>la care se atașează dovada de primire/procesul-verbal și înștiințarea prevăzute la art. 163</i> ” cuprinsă în art. 154 alin. (4) din Codul de procedură civilă, precum și a prevederilor art. 163 alin. (3) teza întâi și alin. (6) coroborate cu sintagma „ <i>indiferent dacă partea a primit sau nu citația ori alt act de procedură personal</i> ” cuprinsă în art. 165 pct. 1 din Codul de procedură civilă	7-12	871. — Hotărâre privind alocarea unei sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2017, pentru Ministerul Afacerilor Externe, pentru desfășurarea funeraliilor de stat ale Majestății Sale Regele Mihai I al României	14-15
ORDONANȚE ȘI HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
87. — Ordonanță de urgență pentru completarea art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 70/2002 privind administrarea unităților sanitare publice de interes județean și local	13	DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
		710. — Decizie privind încetarea exercitării, cu caracter temporar, de către doamna Irina Leulescu a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Secretariatului de stat pentru recunoașterea meritelor luptătorilor împotriva regimului comunist instaurat în România în perioada 1945—1989	15
		711. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, de către doamna Ramona-Liliana Seciu a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Secretariatului de stat pentru recunoașterea meritelor luptătorilor împotriva regimului comunist instaurat în România în perioada 1945—1989	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 556**

din 19 septembrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală nr. 32/2015

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Afrodita Laura Tutunaru	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Cosmin Grancea.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal, în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 32/2015, excepție ridicată de Ion Albu în Dosarul nr. 1.882/307/2011** al Judecătorei Sighetu Marmăției și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.170D/2016.

2. La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Dosarul a avut un prim termen de judecată la data de 27 iunie 2017 când Curtea, în temeiul art. 58 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 și al art. 56 alin. (3) din Regulamentul de organizare și funcționare a Curții Constituționale, a dispus redeschiderea dezbaterilor pentru data de 19 septembrie 2017.

4. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care arată că sunt două probleme ridicate de autorul excepției. Astfel, acesta susține că nu este definită noțiunea de regim vamal și că nu sunt determinate bunurile care trebuie să fie plasate sub regim vamal. Apreciază că aceste critici nu pot fi primite din perspectiva noțiunii de previzibilitate a legii, deoarece dispozițiile legale analizate sunt prevăzute în Codul vamal, care preia expres noțiunile utilizate în Codul Vamal Comunitar, acest din urmă act normativ având același înțeles pe tot teritoriul Uniunii Europene. Dacă ar exista vreo problemă legată de Codul Vamal Comunitar, aceasta ar trebui supusă analizei Curții de Justiție de la Luxemburg, și nu celei a Curții Constituționale. În ceea ce privește susținerea autorului excepției potrivit căreia nu se pot determina bunurile care trebuie supuse taxelor vamale, reprezentantul Ministerului Public arată că Tariful Integrat al Uniunii Europene — TARIC conține reglementări referitoare la sistemul armonizat de denumire și codificare a mărfurilor și la taxele vamale aplicabile. Așa fiind, cu privire la aceste critici, excepția este inadmisibilă.

5. De asemenea, autorul excepției mai arată că expresia „cunoscând că provin din contrabandă”, așa cum a fost ea interpretată de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală prin Decizia nr. 32/2015, este imprevizibilă, deoarece există posibilitatea ca, în cazul primirii unei cantități de țigări pentru uz personal, introdusă în țară pe baza unei declarații vamale, să fie considerată infracțiune. Cu privire la această

critică, reprezentantul Ministerului Public solicită Curții să respingă excepția ca inadmisibilă, întrucât nu pot fi avute în vedere situații de fapt care nu au niciun fel de legătură cu cauza. În speță, autorul excepției este cercetat pentru deținerea unui număr de 2.740 de pachete de țigări, ceea ce la o medie de un pachet consumat pe zi, i-ar fi ajuns pentru uz personal ceva mai mult de 7 ani și jumătate. Aceste țigări puteau proveni fie din infracțiunea de contrabandă prevăzută de art. 270 alin. (1) din Codul vamal, fie dintr-o contravenție nedeclarată. Se arată că rolul Curții nu este de a dovedi elemente care trebuie stabilite de organele judiciare.

6. Presupunând că ar fi examinată situația teoretică a unei persoane care întâmplător cumpără o cantitate redusă de țigări pentru uz personal, apreciază că această situație nu ar putea duce la întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii de contrabandă prevăzute de art. 270 alin. (3) din Codul vamal, deoarece este absolut imposibil de dovedit că acea persoană cunoștea că bunurile provin din contrabandă. Cât privește previzibilitatea soluției adoptate de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală prin Decizia nr. 32/2015, arată că a mai pus anterior concluzii în fața instanței de contencios constituțional cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 138/2016 și pe care înțelege să le reia. Astfel, există o rațiune a legiuitorului în sensul că, dacă bunurile sunt introduse în țară prin locurile stabilite pentru controlul vamal, atunci posibilitatea ca acestea să fie descoperite este destul de mare. În acest caz, legiuitorul consideră că fapta este infracțiune doar dacă bunurile depășesc o anumită valoare. Dacă bunurile nu se introduc în țară prin locurile stabilite pentru controlul vamal, fapta constituie infracțiune — potrivit art. 270 alin. (1) din Codul vamal — în toate cazurile, posibilitatea organelor judiciare de a descoperi această faptă fiind extrem de redusă. Este rațional a asimila acestei situații și cazul în care bunurile circulă în mod liber pe teritoriul național sau pe teritoriul Uniunii, pentru că și în această situație există o posibilitate extrem de redusă ca bunurile să fie descoperite. De aceea, este firesc a se aprecia că art. 270 alin. (3) din Codul vamal incriminează contrabanda, indiferent de limita valorică, întrucât posibilitatea descoperirii bunurilor este una extrem de redusă. De asemenea, în situația în care o persoană introduce în țară bunuri săvârșind, de exemplu, o contravenție nedescoperită, iar ulterior aceeași persoană face diverse operațiuni cu acele bunuri, apreciază că este normal ca acea persoană să fie cercetată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 270 alin. (3) din Codul vamal, deoarece în caz contrar i s-ar permite să se prevaleze de însăși contravenția comisă. De asemenea, în Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală nr. 32/2015 se arată că în modalitatea în care se pregătește contrabanda sau bunurile sunt destinate săvârșirii contrabandei, infracțiunea prevăzută de art. 270 alin. (3) din același act normativ nu ar putea fi cercetată pentru că organele judiciare trebuie să aștepte să vadă cum sunt scoase bunurile din țară (adică dacă depășesc sau nu pragul valoric). Mergând mai departe cu raționamentul, reprezentantul Ministerului Public

arată că situația în cazul în care art. 270 alin. (3) din Codul vamal ar presupune un prag valoric echivalează cu o invitație la asocierea în vederea săvârșirii de contravenții.

7. Face trimitere și la jurisprudența Curții de la Luxemburg și care a fost preluată și de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, prin Decizia nr. 11 din 22 aprilie 2015, potrivit căreia „în cazul infracțiunii de contrabandă prevăzute de Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, se impune luarea măsurii de siguranță a confiscării speciale a bunurilor sau mărfurilor introduse ilegal pe teritoriul vamal al României, concomitent cu obligarea inculpaților la plata sumelor reprezentând datoria vamală, numai în ipoteza în care acestea au trecut de primul birou vamal situat pe teritoriul vamal comunitar fără să fi fost prezentate în vamă și transportate spre acest birou vamal”.

8. Prin urmare, se va dispune atât confiscarea bunurilor respective, cât și obligarea autorului/autorilor la plata taxelor vamale, a accizelor și a taxei pe valoare adăugată, calculate prin raportarea la valoarea în vamă a bunurilor confiscate în cazul în care bunurile au trecut de primul birou vamal de pe teritoriul comunității.

9. Dacă bunurile au fost sechestrate în vamă (adică s-a săvârșit doar o tentativă la infracțiunea de contrabandă), se poate dispune doar confiscarea lor. Această soluție rezultă din jurisprudența Curții de la Luxemburg (a se vedea Hotărârea din 2 aprilie 2009, pronunțată în Cauza C-459/07 *Veli Elshani împotriva Hauptzollamt Linz*), în care se arată că taxele nu se aplică în cazul în care marfa, deși neregulat introdusă pe teritoriul comunitar, nu a putut fi comercializată și, prin urmare, nu a reprezentat o amenințare, în termeni de concurență, pentru mărfurile comunitare.

10. Rezultă, așadar, că soluția adoptată de legiuitorul român în materia contrabandei nu reprezintă altceva decât acordarea unei protecții sporite, cu mijloacele dreptului penal, liberei circulații a bunurilor în interiorul comunității europene.

11. Astfel, dacă bunurile au o valoare mică și au fost descoperite în vamă, ele se confiscă, nu se plătește datoria vamală și, în limitele pragului valoric de la art. 270 alin. (2) din Codul vamal, fapta nu constituie nici infracțiune, bunurile neconstituind o amenințare pentru comerțul comunitar.

12. Dacă bunurile au trecut de primul birou vamal de pe teritoriul comunității, ele sunt supuse confiscării, se plătește datoria vamală și fapta constituie infracțiunea de contrabandă asimilată, întrucât ele circulă liber (sunt deținute/preluate/transportate/depozitate/vândute) în interiorul comunității și constituie o amenințare pentru comerțul comunitar.

13. În concluzie, în subsidiar, solicită Curții să respingă, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

14. Prin Încheierea din 16 iunie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 1.882/307/2011**, **Judecătoria Sighetu Marmației a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României cu referire la sintagma „care trebuie plasate sub un regim vamal”, excepție ridicată de Ion Albu într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cauze penale în care se fac cercetări la fond pentru săvârșirea infracțiunii de contrabandă prevăzute și pedepsite de art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006.**

15. În motivarea excepției de neconstituționalitate, se susține că prevederile legale menționate sunt neconstituționale, deoarece sintagma „**care trebuie plasate sub un regim vamal cunoscând că acestea provin din contrabandă sau sunt destinate săvârșirii acesteia**”, nu arată în mod clar

destinatarilor legii penale care este conduita sancționată de legiuitor. Astfel, nici Codul vamal și nici alte reglementări nu definesc regimul vamal și nu determină în vreun mod bunurile care trebuie plasate sub un regim vamal. Codul vamal prevede în art. 4 pct. 20 lit. a)–h) care sunt regimurile vamale, respectiv punerea în liberă circulație, tranzitul, antrepozitarii vamală, perfecționarea activă, transformarea sub control vamal, admiterea temporară, perfecționarea pasivă și exportul, enumerare care are caracter limitativ. În lipsa unei definiții a noțiunii de mărfuri care trebuie plasate sub un regim vamal, nu este clar dacă mărfurile transportate de călători fac parte din categoria mărfurilor care trebuie plasate sub un regim vamal sau excedează acestei categorii. În sensul celor de mai sus, în art. 67 lit. a) și b) din Codul vamal se face distincție între mărfurile transportate de călători și mărfurile plasate sub un regim vamal.

16. În ceea ce privește regimul vamal al punerii în liberă circulație, art. 101 alin. (1) din Codul vamal prevede că punerea în liberă circulație conferă mărfurilor străine statutul vamal de mărfuri românești, iar potrivit art. 611 din Regulamentul de aplicare a Codului vamal al României, pentru bunurile care nu sunt supuse taxelor vamale, liberul de vamă se acordă în mod verbal.

17. De asemenea, nici noțiunea de „contrabandă” nu este suficient de clară, iar această situație face ca norma de incriminare să fie lipsită de previzibilitate. Astfel, noțiunea de contrabandă are două înțelesuri, unul juridic, definit de dispozițiile art. 270 alin. (1) și (2) din Codul vamal, și altul colocial, definit în dicționare explicative, al cărui conținut este relativ incert, folosit în vorbirea comună cu sensul atribuit al unor bunuri sau mărfuri pentru a arăta o proveniență dubioasă, clandestină sau ilicită a acestora ori faptul că bunurile au fost trecute peste graniță prin sustragerea de la plata taxelor vamale.

18. Mai arată că în practica instanțelor de judecată s-au conturat două modalități diferite de interpretare cu privire la sensul noțiunii de contrabandă. Într-o interpretare s-a susținut că sintagma „cunoscând că acestea provin din contrabandă” se referă la infracțiunea de contrabandă în sensul definit de art. 270 alin. (1) și (2) din Codul vamal, iar, într-o altă interpretare, s-a susținut că sintagma nu se raportează la infracțiunea de contrabandă în sensul definit de art. 270 alin. (1) și (2) din Codul vamal, ci la noțiunea de contrabandă în sens larg și care în accepțiunea generală are semnificația trecerii peste graniță a unor mărfuri interzise sau sustrase de la plata taxelor vamale. Acest ultim punct de vedere a fost însușit și de Înalta Curte de Casație și Justiție — *Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală* prin Decizia nr. 32/2015.

19. Așa fiind, susține autorul excepției, această interpretare este contrară dispozițiilor constituționale menționate, iar acceptarea împrejurării că, în cazul definiției infracțiunii asimilate celei de contrabandă, noțiunii de „contrabandă” i se atribuie un alt înțeles decât cel legal și consacrat expres în primele alineate ale art. 270 din Codul vamal, înseamnă acceptarea unei reglementări neprevizibile, care generează un climat de insecuritate juridică, conținutul infracțiunii fiind supus arbitrarului organelor judiciare.

20. **Judecătoria Sighetu Marmației** apreciază că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată. Astfel, sintagma „*bunuri sau mărfuri care trebuie plasate sub regim vamal*” face trimitere la infracțiunea de contrabandă, astfel cum este descrisă în alin. (1) și (2) din art. 270 din Legea nr. 86/2006, și vizează bunurile sau mărfurile introduse sau scoase din țară, prin orice mijloace care, în ipoteza prevăzută de alin. (1), se referă la modalitatea de săvârșire a infracțiunii de contrabandă în orice alte locuri decât birourile vamale din punctele de trecere a frontierei ori birourile vamale din interiorul țării, iar în ipoteza prevăzută de alin. (2) și (3) se referă la săvârșirea infracțiunii de contrabandă prin locurile stabilite pentru controlul vamal la

intrarea/ieșirea din țară sau în interiorul țării, adică în locurile în care mărfurile sunt supuse supravegherii autorităților vamale și unde se aplică regulile regimului vamal. Diferențierea pe care legiuitorul o consacră în textele de lege precizate nu este lipsită de previzibilitate, ci constituie doar modalități alternative de săvârșire ale aceleiași infracțiuni și pentru care legiuitorul a prevăzut aceleași limite de pedeapsă.

21. Așa fiind, atât contrabanda în varianta-tip, cât și varianta în cazul infracțiunii asimilate incriminează modalități specifice de sustragere de la plata taxelor ce decurg din nerespectarea regimului vamal.

22. Prin urmare, sintagma „bunuri sau mărfuri care trebuie supuse unui regim vamal” din norma de incriminare a infracțiunii asimilate contrabandei, prevăzute de art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006, corespunde rigorilor constituționale și convenționale privind previzibilitatea, precum și principiilor respectării legilor și legalității incriminării.

23. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

24. **Avocatul Poporului** apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. Astfel, face trimitere la opinia exprimată cu prilejul pronunțării Deciziei nr. 138 din 10 martie 2016.

25. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

26. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

27. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit dispozițiilor încheierii de sesizare, prevederile art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României cu referire la sintagma „*care trebuie plasate sub un regim vamal*”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 350 din 19 aprilie 2006, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum au fost modificate prin art. IX pct. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 54/2010 privind unele măsuri pentru combaterea evaziunii fiscale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 23 iunie 2010. Ținând seama de aceste prevederi, precum și de critica formulată de autorul excepției, Curtea constată că acesta este nemulțumit de dispozițiile legale criticate, astfel cum au fost interpretate prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală nr. 32 din 11 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 62 din 28 ianuarie 2016. Așa fiind, împrejurarea că printr-o decizie pronunțată într-un recurs în interesul legii sau pentru dezlegarea unei chestiuni de drept se dă unui text legal o anumită interpretare nu este de natură a fi convertită într-un fine de neprimire care să oblige Curtea ca, în pofida rolului său de garant al supremației Legii fundamentale, să nu mai analizeze textul în cauză în interpretarea dată de instanța supremă, Constituția reprezentând cadrul și măsura în care legiuitorul și celelalte autorități pot acționa (a se vedea Decizia nr. 854 din 23 iunie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 394 din Codul de procedură penală în interpretarea dată prin

Decizia nr. LX/2007 pronunțată de Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 672 din 21 septembrie 2011, și Decizia nr. 8 din 18 ianuarie 2011 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 35 din Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 186 din 17 martie 2011). În concluzie, spre deosebire de jurisprudența existentă, în care Curtea Constituțională a respins ca inadmisibile excepții de neconstituționalitate identice referitoare la art. 270 alin. (3) din Codul vamal, în prezent textul a primit o interpretare unitară prin Decizia nr. 32/2015 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, motiv pentru care criticile autorului nu mai pot fi considerate ca vizând modul de interpretare și aplicare al dispozițiilor legale contestate. Dispozițiile legale criticate au următorul conținut: „*Sunt asimilate infracțiunii de contrabandă și se pedepsesc potrivit alin. (1) colectarea, deținerea, producerea, transportul, preluarea, depozitarea, predarea, desfacerea și vânzarea bunurilor sau a mărfurilor care trebuie plasate sub un regim vamal cunoscând că acestea provin din contrabandă sau sunt destinate săvârșirii acesteia.*”

28. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la obligativitatea respectării Constituției, a supremației sale și a legilor și ale art. 23 alin. (12) referitor la principiul legalității pedepsei.

29. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile art. 270 din Legea nr. 86/2006 reglementează cu privire la infracțiunea de contrabandă și vizează bunuri introduse sau scoase din țară „*prin alte locuri decât cele stabilite pentru control vamal*”, bunuri de o anumită valoare introduse sau scoase din țară „*prin locurile stabilite pentru controlul vamal*” și bunuri colectate, deținute, produse, transportate, preluate, depozitate, predate, desfăcute ori vândute „*care trebuie plasate sub regim vamal*”, cunoscând că provin din „*contrabandă*” sau sunt destinate săvârșirii acesteia.

30. Autorul excepției critică dispozițiile art. 270 alin. (3) din Codul vamal susținând, pe de o parte, că sintagma „*care trebuie plasate sub regim vamal*” nu arată în mod clar destinatarii legii penale care este conduita sancționată de legiuitor și, pe de altă parte, că noțiunea de „*contrabandă*” astfel cum a fost interpretată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală prin Decizia nr. 32 din 11 decembrie 2015, este, prin raportare la primele două alineate ale art. 270 din Codul vamal, lipsită de previzibilitate.

31. Cu privire la aceste critici, Curtea constată că, potrivit art. 4 pct. 19 lit. a) din Codul vamal, prin destinație vamală a mărfurilor se înțelege, printre altele, „*plasarea mărfurilor sub un regim vamal*”, iar potrivit art. 4 pct. 20 din același act normativ, prin regim vamal se înțelege punerea în liberă circulație, tranzitul, antrepozitarea vamală, perfecționarea activă, transformarea sub control vamal, admiterea temporară, perfecționarea pasivă și exportul, Codul vamal reglementând în detaliu cu privire la toate aceste regimuri vamale.

32. De asemenea, Curtea mai constată că toate aceste dispoziții nu reprezintă altceva decât o reflectare a Codului Vamal Comunitar, care conține aceleași prevederi în art. 4 pct. 15 și 16 din Regulamentul (CEE) nr. 2.913/92 din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar, astfel cum au fost preluate în art. 5 pct. 16 din Regulamentul (UE) nr. 952/2013 din 9 octombrie 2013 de stabilire a Codului vamal al Uniunii, publicat în Jurnalul Oficial cu numărul 269L din data de 10 octombrie 2013, prevederi care trebuie să aibă același înțeles în tot spațiul Uniunii Europene. În acest sens, Tariful Integrat al Uniunii Europene (TARIC), stabilit în baza art. 2 din Regulamentul Consiliului nr. 2.658/87/CE din 2 iulie 1987 privind

Nomenclatura tarifară și statistică și Tariful Vamal Comun, cuprinde dispozițiile referitoare la domeniul vamal, conținute în legislația specifică privitoare la: Sistemul armonizat de denumire și codificare a mărfurilor (S.A.); Nomenclatura combinată (N.C.); taxe vamale aplicabile; suspendări de taxe vamale; contingente tarifare; regimul tarifar preferențial (inclusiv pe bază de contingente tarifare preferențiale); preferințe tarifare (inclusiv cote și plafoane tarifare); sistemul generalizat de preferințe vamale (SGP) aplicabil țărilor în curs de dezvoltare; taxe antidumping sau compensatorii (antisubvenție); prohibiții la import și la export; restricții la import și la export; coduri adiționale; supravegherea importurilor; supravegherea exportului; restituții la export; referiri la reglementările care au introdus o măsură tarifară sau netarifară; alte măsuri tarifare și netarifare aplicabile în procesul de vămuire a mărfurilor.

33. Așa fiind, Curtea constată că înțelesul sintagmei „care trebuie plasate sub regim vamal” este suficient de clar stabilit în dispozițiile legale referitoare la regimurile vamale cuprinse în art. 107 și următoarele, art. 113 și următoarele, art. 119 și următoarele, art. 134 și următoarele, art. 150 și următoarele, art. 157 și următoarele, art. 165 și următoarele și art. 181 și următoarele din Codul vamal, neputând fi pusă în discuție vreo nelămurire cu privire la înțelesul acestora. În acest sens, Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa (de exemplu, Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012) că, de principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate — **care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist** — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat.

34. În ceea ce privește critica referitoare la noțiunea de „contrabandă”, astfel cum a fost interpretată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală prin Decizia nr. 32 din 11 decembrie 2015, Curtea constată că legiuitorul a incriminat infracțiunea de contrabandă prevăzută de art. 270 din Codul vamal, în vederea prevenirii și combaterii concurenței neloiale față de producătorii Uniunii Europene, dar și în vederea preîntâmpinării pierderilor veniturilor fiscale determinate de importurile frauduloase care pun în pericol atât resursele statelor membre, cât și pe cele proprii ale Uniunii Europene. În acest sens, în alin. (1) al textului mai sus menționat s-a incriminat fapta de introducerea sau de scoatere din țară, prin orice mijloace, a bunurilor sau mărfurilor, prin alte locuri decât cele stabilite pentru control vamal. Totodată, în alin. (2) legiuitorul a prevăzut o limită valorică de la care fapta săvârșită pentru prima dată în decursul unui an este infracțiune. Ceea ce se situează sub nivelul valoric prevăzut de alin. (2) lit. a) al art. 270 din Codul vamal corespunde reglementării prevăzute în art. 653 alin. (1) lit. a) cu referire la alin. (2) din Regulamentul de aplicare a Codului vamal al României, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 707/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 520 din 15 iunie 2006, cu modificările și completările ulterioare. În cazul în care fapta de sustragere de la controlul vamal se săvârșește de două ori în decursul unui an, corespunzător incriminării din alin. (2) lit. b) al art. 270 din Codul vamal, făptuitorul nu mai beneficiază de un prag valoric de la care fapta să fie infracțiune, astfel că, prin voința legiuitorului, fapta este infracțiune indiferent de valoarea în vamă a bunurilor sau mărfurilor, această incriminare neavând corespondent în reglementarea contravențională. În același mod, fapta de „înstrăinare sub orice formă a mărfurilor aflate în tranzit vamal”, reglementată în alin. (2) lit. c) al art. 270 din Codul vamal, este infracțiune

indiferent de valoarea bunurilor sau a mărfurilor înstrăinate, întrucât nici această incriminare nu are corespondent în reglementarea contravențională.

35. Prin Decizia nr. 824 din 3 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 122 din 17 februarie 2016, paragrafele 29 și 30, și Decizia nr. 828 din 3 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 124 din 17 februarie 2016, paragrafele 20 și 21, Curtea Constituțională a statuat că, potrivit art. 270 alin. (3) din Codul vamal, se asimilează infracțiunii de contrabandă o serie de acțiuni/operațiuni, enumerate în mod limitativ (colectarea, deținerea, producerea, transportul, preluarea, depozitarea, desfacerea și vânzarea), ce au ca obiect material bunuri sau mărfuri care trebuie plasate sub un regim vamal, condiționat de cunoașterea de către autor a faptului că respectivele bunuri/mărfuri provin din contrabandă ori sunt destinate săvârșirii contrabandei. Așadar, din conținutul incriminării rezultă că această infracțiune, prin voința legiuitorului, este „asimilată” infracțiunii de contrabandă, legiuitorul folosind procedura normei incomplete pentru a-i întregi conținutul, făcând, în acest sens, trimitere la pedeapsa prevăzută la alin. (1) al art. 270 din Codul vamal. În acest context, Curtea a observat că, stabilind o pedeapsă corespunzătoare incriminării din alin. (1) al art. 270 din Codul vamal, legiuitorul a atribuit faptei reglementate de alin. (3) al aceluiași articol același pericol social generic, deși această din urmă infracțiune este doar „asimilată”, derivată, corelativă.

36. Așa fiind, în ipoteza infracțiunii de contrabandă, în forma asimilată, legiuitorul a apreciat că este necesară o sancționare fermă a acesteia, având în vedere actualitatea aspectelor reținute în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 54/2010, respectiv asigurarea unei mai bune monitorizări a operatorilor economici care desfășoară operațiuni cu produse accizabile, respectiv produse energetice, alcool și băuturi alcoolice și tutun prelucrat, accelerarea încasării accizelor la bugetul de stat și a diminuării evaziunii fiscale în domeniu, întărirea supravegherii și controlului vamal al activității de introducere și comercializare a mărfurilor în regim duty-free și instituirea unor pârgii care să conducă la creșterea gradului de colectare a veniturilor bugetare. Așa încât, prin adoptarea și menținerea în fondul legislativ activ a acestor norme, Parlamentul s-a plasat în interiorul marjei sale de apreciere, prevederile de lege criticate având natura unei norme de incriminare speciale care creează un regim sancționator specific.

37. Distinct de aceste argumente care își păstrează valabilitatea și în cauza de față, Curtea Constituțională constată că prin Decizia nr. 32 din 11 decembrie 2015, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, pronunțându-se asupra unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, a stabilit că „noțiunea de «contrabandă» utilizată de legiuitor în dispozițiile art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României nu echivalează cu infracțiunea de contrabandă prevăzută în art. 270 alin. (1) și art. 270 alin. (2) din aceeași lege, cu toate elementele constitutive ale acesteia”. Drept urmare, instanța supremă a statuat că „noțiunea de «contrabandă» utilizată de legiuitor în dispozițiile art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, în sintagma «cunoscând că acestea provin din contrabandă», privește contrabanda constând în introducerea în țară a bunurilor sau a mărfurilor care trebuie plasate sub un regim vamal prin alte locuri decât cele stabilite pentru controlul vamal ori introducerea în țară a acestor bunuri sau mărfuri prin locurile stabilite pentru controlul vamal, prin sustragerea de la controlul vamal”.

38. Așa fiind, Curtea constată că dispozițiile legale ale art. 270 alin. (3) din Codul vamal, astfel cum au fost interpretate prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală nr. 32 din 11 decembrie 2015, sunt constituționale, nefiind contrare dispozițiilor constituționale invocate.

39. Astfel, ca și în cazul infracțiunii de contrabandă în variantele normative prevăzute de art. 270 alin. (1) și art. 270 alin. (2) din Legea nr. 86/2006, conținutul normativ al infracțiunii asimilate prevăzute de art. 270 alin. (3) din aceeași lege se referă la sustragerea de la plata taxelor datorate statului, cunoscând că bunurile sau mărfurile care trebuie plasate sub un regim vamal provin din contrabandă sau sunt destinate săvârșirii acesteia. Așa fiind, obiectul material al infracțiunii prevăzute de art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 este reprezentat de bunurile sau de mărfurile care trebuie plasate sub un regim vamal cunoscând că acestea provin din contrabandă sau sunt destinate săvârșirii acesteia.

40. Aceasta, întrucât în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, în Hotărârea din 2 aprilie 2009, pronunțată în Cauza C-459/07 *Veli Elshani împotriva Hauptzollamt Linz*, paragrafele 31, 32, **noțiunea de „contrabandă” este legată de introducerea neregulamentară a mărfurilor pe teritoriul vamal al Uniunii Europene**, observându-se, pe de o parte, riscul foarte ridicat ca aceste mărfuri să fie, în final, integrate în circuitul economic al statelor membre, iar, pe de altă parte, necesitatea de a proteja resursele proprii ale Comunității. De asemenea, prin Hotărârea din 29 aprilie 2010, pronunțată în Cauza C-230/08 *Dansk Transport og Logistik împotriva Skatteminsterie*, paragraful 48, s-a statuat că noțiunea de contrabandă este legată de introducerea ilegală a mărfurilor pe teritoriul vamal al Uniunii Europene, reiterându-se că aceasta se produce din momentul trecerii mărfurilor de primul birou vamal situat în interiorul teritoriului menționat, fără ca acestea să fie prezentate la biroul vamal respectiv.

41. În acest sens, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a statuat, prin Decizia nr. 17 din 18 noiembrie 2013 privind examinarea unui recurs în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 35 din 16 ianuarie 2014, că atât în varianta tip, cât și în cazul infracțiunii asimilate contrabandei, fapta reprezintă o infracțiune complexă, prin care se incriminează o modalitate specifică de sustragere de la plata taxelor, și anume prin introducerea sau deținerea bunurilor (atât a produselor accizabile, cât și a celor care nu sunt purtătoare de accize), care au intrat în țară cu încălcarea regimului juridic al frontierei. Deținerea de bunuri accizabile în afara antrepozitului fiscal reprezintă incriminarea generală în cazul omisiunii plății taxelor și impozitelor pentru acest tip de bunuri, iar infracțiunea de contrabandă (atât în cazul variantei-tip, cât și în cel al infracțiunii asimilate celei de contrabandă) reprezintă o infracțiune complexă ce include în obiectul juridic și în elementul material al laturii obiective atât omisiunea plății aceluiași taxe și impozite, cât și introducerea acestora în țară în mod fraudulos.

42. Așa fiind, urmarea imediată a infracțiunii prevăzute de art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 **constă într-o stare de pericol pentru regimul vamal legal și pentru încrederea în mărfurile ce sunt introduse în circuitul comercial, infracțiunea asimilată în discuție fiind o infracțiune de pericol**, și nu de rezultat. Așadar, se consideră că infracțiunea asimilată prevăzută de art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 nu este condiționată de existența infracțiunii de contrabandă incriminate în art. 270 alin. (1) și de art. 270 alin. (2) din Legea nr. 86/2006, ci presupune, după caz, ca bunurile sau mărfurile care trebuie plasate sub un regim vamal fie să provină din contrabandă, în sensul că au fost introduse în țară prin alte locuri decât cele stabilite pentru controlul vamal sau au fost introduse în țară prin locurile stabilite pentru controlul vamal, prin sustragerea de la control vamal, **indiferent de valoarea în vamă a acestora**, fie să fie destinate săvârșirii contrabandei, în sensul că sunt menite

să fie scoase din țară prin alte locuri decât cele stabilite pentru controlul vamal sau prin locurile stabilite pentru controlul vamal, dar prin sustragere de la control vamal, **indiferent de valoarea în vamă a acestora**.

43. De esența infracțiunii prevăzute de art. 270 alin. (3) din Codul vamal al României este împrejurarea că făptuitorul a știut că bunurile/mărfurile care trebuie plasate sub un regim vamal au fost introduse în țară sau sunt menite a fi scoase din țară **în mod ilegal**, prin ocolirea, evitarea controlului vamal, adică a cunoscut că bunurile/mărfurile provin din săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, **indiferent dacă, în raport cu autorul acestei fapte prevăzute de legea penală, aceasta are sau nu caracter penal**.

44. În concluzie, înțelesul noțiunii de „contrabandă”, astfel cum a fost interpretată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală prin Decizia nr. 32 din 11 decembrie 2015, este clar și neechivoc, și anume faptul că aceasta vizează orice introducere sau scoatere ilicită din țară a bunurilor care trebuie supuse unui regim vamal, indiferent de valoarea acestora, adică **indiferent că provin din săvârșirea unei contravenții sau a unei infracțiuni**.

45. În plus, analizând actele depuse la dosar, Curtea constată că autorul excepției a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii de contrabandă prevăzute de art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, constând în aceea că a luat legătura cu un alt coinculpat despre care știa că deține și comercializează țigări de proveniență ucraineană introduse ilegal în țară și a cumpărat de la acesta 2.740 pachete de țigări marca „Viceroy” cu timbru ucrainean pe care, le-a încărcat în autoturism. La scurt timp au fost surprinși de către organele de poliție și conduși la Sectorul Poliției de Frontieră Sarasău.

46. Potrivit art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 104/2002 privind comercializarea mărfurilor în regim duty-free, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 676 din 11 septembrie 2002, aprobată cu modificări prin Legea nr. 132/2003, cu modificările și completările ulterioare, cantitățile destinate uzului personal reprezintă cantitățile care sunt destinate folosirii la un nivel rezonabil pentru consumul individual, familial ori pentru cadouri, fără a fi utilizate în scopul revânzării, sens în care, pentru produsele din tutun, cantitățile destinate uzului personal pentru o persoană într-un interval de 24 de ore sunt limitate la două pachete țigarete/călător/zi.

47. De asemenea, Curtea mai reține că produsele din tutun prelucrat sunt asimilate, potrivit art. 266 alin. (1) pct. 7 din Codul fiscal, produselor accizabile și au un regim fiscal diferit, fiind supuse, în acord cu art. 338 lit. b) din același cod, regimului accizelor la momentul importului acestora pe teritoriul Uniunii Europene. De aceea, potrivit art. 612 din Regulamentul de aplicare a Codului vamal al României, **„Persoanele fizice pot introduce sau scoate din țară mărfuri fără caracter comercial, în limitele și în condițiile prevăzute de lege.”**

48. Așa fiind, faptele de colectare, deținere, producere, transport, preluare, depozitare, desfacere și vânzare a unor cantități care depășesc limitele mai sus arătate intră în sfera ilicitului penal, fiind reglementate prin norme fără echivoc, care nu sunt de natură a afecta principiul legalității pedepsei, întrucât pedeapsa pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 este stabilită în acord cu exigențele constituționale ale art. 23 alin. (12) din Legea fundamentală **„în condițiile și în temeiul legii”**, respectiv în condițiile art. 270 alin. (1) din același act normativ, iar înțelesul statuat prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală nr. 32 din 11 decembrie 2015 este clar și deplin justificat în considerentele acesteia.

49. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ion Albu în Dosarul nr. 1.882/307/2011** al Judecătoriei Sighetu Marmației și constată că dispozițiile art. 270 alin. (3) din Legea nr. 86/2006 privind Codul vamal al României, în interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală nr. 32/2015 sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sighetu Marmației și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 19 septembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Afrodita Laura Tutunaru

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 586

din 21 septembrie 2017

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) din Legea nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, a sintagmei „la care se atașează dovada de primire/procesul-verbal și înștiințarea prevăzute la art. 163” cuprinsă în art. 154 alin. (4) din Codul de procedură civilă, precum și a prevederilor art. 163 alin. (3) teza întâi și alin. (6) coroborate cu sintagma „indiferent dacă partea a primit sau nu citația ori alt act de procedură personal” cuprinsă în art. 165 pct. 1 din Codul de procedură civilă

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Irina-Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 26 alin. (1) din Legea nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, a sintagmei „la care se atașează dovada de primire/procesul-verbal și înștiințarea prevăzute la art. 163” cuprinsă în art. 154 alin. (4) din Codul de procedură civilă, precum și a prevederilor art. 163 alin. (3) teza întâi și alin. (6) coroborate cu sintagma „indiferent dacă partea a primit sau nu citația ori alt act de procedură personal” cuprinsă în art. 165 pct. 1 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Emanuel Cristian în Dosarul nr. 8.045/2/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ

și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.695D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens arată că prevederile art. 26 alin. (1) din Legea nr. 677/2001 respectă condițiile de calitate a legii, prevăzând posibilitatea oricărei persoane interesate de a contesta deciziile Autorității Naționale de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal la instanța de contencios administrativ competentă. Invocă jurisprudența Curții Constituționale în această materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Sentința civilă nr. 1.038 din 23 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 8.045/2/2016, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) din Legea nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație**

a acestor date, a sintagmei „*la care se atașează dovada de primire/procesul-verbal și înștiințarea prevăzute la art. 163*” cuprinsă în art. 154 alin. (4) din Codul de procedură civilă, precum și a prevederilor art. 163 alin. (3) teza întâi și alin. (6) coroborate cu sintagma „*indiferent dacă partea a primit sau nu citația ori alt act de procedură personal*” cuprinsă în art. 165 pct. 1 din Codul de procedură civilă. Excepția a fost ridicată de Emanuel Cristian într-o cauză având ca obiect soluționarea unei cereri privind obligarea Autorității Naționale de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal la începerea investigațiilor și aplicarea dispozițiilor legale, conform sesizării referitoare la prelucrarea datelor cu caracter personal de către o unitate bancară.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile art. 26 alin. (1) din Legea nr. 677/2001 sunt lipsite de claritate, precizie și previzibilitate, deoarece nu stabilesc împotriva cărei decizii emise de autoritatea de supraveghere se poate formula contestație, în acest mod fiind încălcat principiul constituțional al egalității în drepturi, dreptul de acces liber la justiție, precum și dispozițiile art. 148 din Legea fundamentală. Se mai susține că textul de lege criticat a transpus în mod defectuos Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995, ceea ce determină inopozabilitatea prevederii legale criticate față de operator și față de persoana vizată.

6. Se mai susține că prevederile art. 154 alin. (4) din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale dacă se interpretează în sensul în care comunicarea citațiilor sau a oricăror acte de procedură prin poștă/curier se poate face fără scrisoare recomandată, fără conținut declarat și fără confirmare de primire, respectiv dacă se pot transmite prin poștă/curier, în condițiile art. 154 alin. (2) din cod. De asemenea se arată că aceste prevederi legale sunt neconstituționale dacă se interpretează că funcționarul poștal poate îndeplini și procedura prevăzută de art. 163 alin. (3) din Codul de procedură civilă, care, în opinia autorului excepției, este reglementată exclusiv pentru a fi adusă la îndeplinire de către agenții procedurali ai instanței.

7. Se mai susține că prevederile art. 163 alin. (3) teza întâi și alin. (6) din Codul de procedură civilă sunt neconstituționale dacă se interpretează în sensul în care și funcționarul poștal poate îndeplini actele procedurale reglementate prin aceste dispoziții legale, respectiv depunerea citației în cutia poștală, afișarea înștiințării prevăzute în art. 163 din același cod sau înmânarea citației și altor persoane decât destinatarul, în condițiile în care art. 165 pct. 2 din Codul de procedură civilă nu reglementează în mod expres aceste atribuții ale funcționarului poștal. Mai mult, prevederile art. 165 pct. 1 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora procedura se socotește îndeplinită la data redactării procesului-verbal prevăzut de art. 164 din același cod, „*indiferent dacă partea a primit sau nu citația ori alt act de procedură personal*”, sunt de natură a afecta dreptul la un proces echitabil.

8. Se mai susține că prevederile art. 154 alin. (4) din Codul de procedură civilă nu sunt corelate cu cele ale art. 165 pct. 2 din același cod, în sensul în care, deși acest din urmă text legal statuează în mod explicit care sunt atribuțiile funcționarului poștal, în practica instanțelor de judecată se consideră legal îndeplinită o procedură de citare în care funcționarul poștal a îndeplinit atribuții exclusive ale agenților procedurali ai instanțelor, respectiv depunerea citațiilor și a actelor de

procedură la cutia poștală, atunci când partea a refuzat să primească corespondența.

9. Se mai arată că actele de procedură conțin date cu caracter personal, astfel încât transmiterea acestora trebuie să îndeplinească caracteristicile de confidențialitate și securitate a prelucrărilor de date reglementate de Legea nr. 677/2001, iar Codul de procedură civilă nu poate conferi atribuții în acest sens funcționarilor poștali.

10. **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

12. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că prevederile art. 26 alin. (1) din Legea nr. 677/2001 respectă condițiile de calitate a legii, întrucât instituie posibilitatea ca orice persoană ce intră sub incidența textului să conteste deciziile autorității de supraveghere la instanța de contencios administrativ competentă și nu creează situații care să impiețeze asupra dreptului persoanei interesate de a se adresa instanței de judecată, astfel că nu se poate susține încălcarea dispozițiilor art. 21 din Constituție care consacră accesul liber la justiție. Nu pot fi reținute nici criticile cu privire la transpunerea necorespunzătoare a Directivei 95/46/CE privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, întrucât norma prevăzută la art. 26 alin. (1) din Legea nr. 677/2001 conferă eficiență dispozițiilor de ansamblu din actul comunitar invocat. Invocă Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, precum și Decizia nr. 821 din 9 noiembrie 2006.

13. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 154 alin. (4), art. 163 alin. (3) teza întâi și alin. (6) și art. 165 pct. 1 din Codul de procedură civilă se apreciază că, așa cum s-a arătat în doctrină, aduc mai multă rigoare, celeritate și mai mare siguranță în primirea citației sau înștiințarea celui interesat cu privire la actul de procedură care a făcut obiectul comunicării, fiind de natură să protejeze dreptul persoanei la respectarea vieții private. Procedura comunicării actelor de procedură s-a îmbunătățit prin rigoare și responsabilizarea agenților procedurali, iar formele procedurale justifică și sprijină prezumția legală relativă privind considerarea citației ca fiind „comunicată” la expirarea termenelor prevăzute de art. 163 alin. (3) lit. f) din Codul de procedură civilă, a căror certitudine de dovadă este asigurată prin forța probantă legală a actelor de procedură în discuție, caracterizată prin dovada deplină, până la înscrierea în fals, în limitele prevăzute de art. 163 alin. (5) din același cod.

14. **Avocatul Poporului** consideră că prevederile legale criticate sunt constituționale. În acest sens arată că, în ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 26 alin. (1) din Legea nr. 677/2001, își menține punctul de vedere reținut în Decizia Curții Constituționale nr. 821 din 9 noiembrie 2006. Se mai apreciază că dispozițiile procesuale criticate care reglementează procedura de comunicare a citațiilor prin poștă, cu scrisoare recomandată, precum și comunicarea prin afișare dacă destinatarul refuză să primească citația, caz în care agentul o va depune în cutia poștală, iar în lipsa cutiei poștale, va afișa pe ușa locuinței destinatarului o înștiințare, nu contravin

prevederilor constituționale referitoare la liberul acces la justiție. Astfel, comunicarea prin afișare se realizează numai în situațiile în care destinatarul, aflându-se la domiciliu, nu vrea să primească citația, rațiunea reglementării fiind aceea de a preveni tergiversarea soluționării cauzei prin crearea unei permanente lipse de procedură, de natură să afecteze esențial imperativele caracterului echitabil și termenului rezonabil în derularea procesului. Invocă jurisprudența Curții Constituționale referitoare la procedura citării prin afișare, concretizată în deciziile nr. 813 din 19 mai 2009, nr. 234 din 9 martie 2010 sau nr. 795 din 17 noiembrie 2015.

15. Totodată se apreciază că dispozițiile legale criticate contribuie la protejarea dreptului persoanei la respectarea vieții private, de vreme ce documentul afișat nu-l mai reprezintă însăși citația, ci o înștiințare care cuprinde elemente suficiente de identificare a destinatarului, a celui care a făcut înștiințarea, a dosarului la care se referă actul procedural, a locului de unde și a datei până la care poate fi ridicată citația, precum și mențiunea referitoare la consecințele procedurale ale neprezentării pentru comunicare. Înștiințarea completată de agentul procedural are valoare de act autentic cu privire la situațiile verificate și atestate nemijlocit de către agent. De asemenea, asupra împrejurărilor care au determinat citarea prin depunerea citației în cutia poștală ori prin afișarea înștiințării, agentul procedural va întocmi un proces-verbal care face dovada, până la înscrierea în fals, cu privire la cele constatate. Astfel, reglementarea contribuie la consolidarea prezumției legale relative referitoare la comunicarea citației și nu contravine dispozițiilor art. 1 alin. (5) sau art. 148 alin. (2) din Constituție.

16. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

17. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

18. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl reprezintă prevederile art. 26 alin. (1) din Legea nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 790 din 12 decembrie 2001, a sintagmei „la care se atașează dovada de primire/procesul-verbal și înștiințarea prevăzute la art. 163” cuprinsă în art. 154 alin. (4) din Codul de procedură civilă, precum și a prevederilor art. 163 alin. (3) teza întâi și alin. (6) coroborate cu sintagma „indiferent dacă partea a primit sau nu citația ori alt act de procedură personal” cuprinsă în art. 165 pct. 1 din Codul de procedură civilă, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 247 din 10 aprilie 2015. Prevederile legale criticate au următorul cuprins:

— Art. 26 alin. (1) din Legea nr. 677/2001: „(1) *Împotriva oricărei decizii emise de autoritatea de supraveghere în temeiul dispozițiilor prezentei legi operatorul sau persoana vizată poate formula contestație în termen de 15 zile de la comunicare, sub*

sanctiunea decăderii, la instanța de contencios administrativ competentă. Cererea se judecă de urgență, cu citarea părților. Soluția este definitivă și irevocabilă.”

— Art. 154 alin. (4) din Codul de procedură civilă: „(4) *În cazul în care comunicarea potrivit alin. (1) nu este posibilă, aceasta se va face prin poștă, cu scrisoare recomandată, cu conținut declarat și confirmare de primire, în plic închis, la care se atașează dovada de primire/procesul-verbal și înștiințarea prevăzute la art. 163.*” Prevederile art. 154 alin. (4) din Codul de procedură civilă fac referire la art. 154 alin. (1) din același cod, potrivit cărora: „(1) *Comunicarea citațiilor și a tuturor actelor de procedură se va face, din oficiu, prin agenții procedurale ai instanței sau prin orice alt salariat al acesteia, precum și prin agenți ori salariați ai altor instanțe, în ale căror circumscripții se află cel căruia i se comunică actul.*”

— Art. 163 alin. (3) teza întâi și alin. (6) din Codul de procedură civilă: „(3) *Dacă destinatarul refuză să primească citația, agentul o va depune în cutia poștală. (...)*

(6) Dacă destinatarul nu este găsit la domiciliu ori reședință sau, după caz, sediu, agentul îi va înmâna citația unei persoane majore din familie sau, în lipsă, oricărei alte persoane majore care locuiește cu destinatarul ori care, în mod obișnuit, îi primește corespondența.”

— Art. 165 pct. 1 din Codul de procedură civilă: „*Procedura se socotește îndeplinită:*

1. la data semnării dovezii de înmânare ori, după caz, a încheierii procesului-verbal prevăzut la art. 164, indiferent dacă partea a primit sau nu citația ori alt act de procedură personal;”

19. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) referitor la principiul securității juridice, în componenta sa referitoare la calitatea legii, art. 6 alin. (1) privind dreptul la identitate al persoanelor aparținând minorităților naționale, art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 24 — *Dreptul la apărare*, art. 26 — *Viața intimă, familială și privată*, art. 28 — *Secretul corespondenței*, art. 142 alin. (1) referitor la rolul Curții Constituționale și art. 148 — *Integrarea în Uniunea Europeană*.

20. De asemenea sunt invocate Directiva 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria L nr. 281 din 23 noiembrie 1995, art. 7 — *Respectarea vieții private și de familie*, art. 8 — *Protecția datelor cu caracter personal*, art. 20 — *Egalitatea în fața legii* și art. 47 — *Dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil* din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și art. 6 — *Dreptul la un proces echitabil* și art. 8 — *Dreptul la respectarea vieții private și de familie* din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

21. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, în privința prevederilor art. 26 alin. (1) din Legea nr. 677/2001, autorul acesteia susține că sunt lipsite de claritate și previzibilitate deoarece nu stabilesc împotriva cărei decizii emise de autoritatea de supraveghere se poate formula contestație.

22. Analizând actul normativ criticat, din perspectiva aspectelor relevate în motivarea excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că Legea nr. 677/2001 este o transpunere în planul legislației naționale a Directivei 95/46/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 24 octombrie 1995 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește

prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene seria L nr. 281 din 23 noiembrie 1995, și are drept scop garantarea și protejarea drepturilor și libertăților fundamentale ale persoanelor fizice, în special a dreptului la viața intimă, familială și privată, cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal efectuate, prin mijloace automate sau prin alte mijloace și care fac parte/vor fi incluse într-un sistem de evidență. În sensul legii, „operatorul de date cu caracter personal” este orice persoană fizică sau juridică, de drept privat ori de drept public, inclusiv autoritățile publice, care stabilește scopul și mijloacele de prelucrare a datelor cu caracter personal sau care este desemnată ca operator în temeiul unui act normativ.

23. Din punctul de vedere care interesează prezenta excepție de neconstituționalitate, Curtea reține că, în temeiul art. 8 din Legea nr. 677/2001, prelucrarea oricăror date cu caracter personal având funcție de identificare de aplicabilitate generală se poate realiza, prin excepție de la condițiile de legitimitate în prelucrarea datelor reglementate de art. 5 din același act normativ, în lipsa consimțământului expres și neechivoc al persoanei vizate, însă numai dacă prelucrarea este prevăzută în mod expres de o dispoziție legală. Supravegherea și controlul prelucrărilor de date cu caracter personal se face de către Autoritatea Națională de Supraveghere a Prelucrării Datelor cu Caracter Personal, autoritate publică cu personalitate juridică, autonomă și independentă față de orice altă autoritate a administrației publice, cu atribuții în controlul legalității oricăror prelucrări de date cu caracter personal. În acest sens, autoritatea de supraveghere păstrează un registru de evidență al prelucrărilor de date, notificate de operatori în conformitate cu art. 22 din actul normativ criticat, iar persoanele ale căror date fac obiectul unei prelucrări pot face plângere la Autoritatea națională. Dacă plângerea este găsită întemeiată, aceasta poate dispune, prin decizie motivată, care se comunică părților interesate, suspendarea provizorie sau încetarea prelucrării datelor, ștergerea parțială ori integrală a datelor prelucrate și poate să sesizeze organele de urmărire penală sau să intenteze acțiuni în justiție. De asemenea, în mod alternativ față de posibilitatea adresării unei plângeri către autoritatea de supraveghere, persoana vizată de prelucrările de date se poate adresa direct instanței de judecată. În acest sens, art. 25 alin. (2) prevede că „(2) *Plângerea către autoritatea de supraveghere nu poate fi înaintată dacă o cerere în justiție, având același obiect și aceleași părți, a fost introdusă anterior.*”

24. Contestarea deciziilor autorității de supraveghere se poate face de către operator sau persoana vizată, prin formularea unei contestații, în termen de 15 zile de la comunicare, la instanța de contencios administrativ competentă. Prevederile art. 26 alin. (1) din Legea nr. 677/2001, textul de lege criticat în prezenta cauză, dispun în mod neechivoc în legătură cu faptul că o contestație în justiție se poate formula „împotriva oricărei decizii emise de autoritatea de supraveghere”, astfel încât, contrar susținerilor autorului excepției de neconstituționalitate, Curtea reține că formula redacțională a textului de lege criticat îndeplinește în mod obiectiv cerințele de calitate ale legii, una dintre componentele principiului securității juridice, reglementat de art. 1 alin. (5) din Constituție. Astfel, în temeiul textului de lege criticat, persoana vizată de orice prelucrare de date cu caracter personal care intră sub incidența Legii nr. 677/2001, sau, respectiv, operatorul de date, poate contesta în justiție orice decizie a autorității de supraveghere, adoptată în temeiul art. 21 alin. (3) din Legea

nr. 677/2001, potrivit căruia, autoritatea de supraveghere exercită, între altele, următoarele atribuții: primește și analizează notificările privind prelucrarea datelor cu caracter personal, anunțând operatorului rezultatele controlului prealabil; autorizează prelucrările de date în situațiile prevăzute de lege; poate dispune, în cazul în care constată încălcarea dispozițiilor Legii nr. 677/2001, suspendarea provizorie sau încetarea prelucrării datelor, ștergerea parțială ori integrală a datelor prelucrate; primește și soluționează plângeri, sesizări sau cereri de la persoanele fizice și comunică soluția dată ori, după caz, diligențele depuse; efectuează investigații din oficiu sau la primirea unor plângeri ori sesizări.

25. Pentru aceste considerente, Curtea constată că nu pot fi reținute susținerile autorului excepției referitoare la încălcarea prevederilor constituționale și convenționale invocate.

26. Autorul excepției de neconstituționalitate invocă și neconstituționalitatea prevederilor art. 154 alin. (4), art. 163 alin. (3) teza întâi și alin. (6) și art. 165 pct. 1 din Codul de procedură civilă, arătând, în esență, că, în cazul în care citarea sau comunicarea actelor de procedură se face prin poștă, funcționarul poștal nu poate îndeplini și operațiuni procedurale care sunt prevăzute în mod expres pentru agenții procedurali ai instanței de judecată, respectiv depunerea citației în cutia poștală, afișarea înștiințării prevăzute în art. 163 din același cod sau înmânarea citației și altor persoane decât destinatarul. Se mai arată că actele de procedură conțin date cu caracter personal, astfel încât transmiterea acestora trebuie să îndeplinească caracteristicile de confidențialitate și securitate, iar Codul de procedură civilă nu poate conferi atribuții în acest sens funcționarilor poștali.

27. Analizând prevederile legale criticate, Curtea reține că acestea sunt cuprinse în Cartea I — *Dispoziții generale*, Titlul IV — *Actele de procedură*, Capitolul II — *Citarea și comunicarea actelor de procedură* din Codul de procedură civilă. În vederea asigurării contradictorialității procesului civil și respectării dreptului de apărare al părților, legiuitorul a reglementat, astfel, în mod distinct, citarea părților, înțelegând ca actul procedural prin care se transmite citația ce înștiințează partea de existența unui proces, cât și, într-un sens mai larg, comunicarea oricăror acte de procedură care trebuie aduse la cunoștința participanților la proces.

28. În ceea ce privește modalitatea de comunicare, regula este cea stabilită de art. 154 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în sensul în care comunicarea citațiilor și a tuturor actelor de procedură se face din oficiu, prin agenții procedurali ai instanței sau prin oricare alt salariat al acesteia, precum și ai altor instanțe în ale căror circumscripții se află cel căruia i se comunică actul. În mod subsidiar comunicării prin agenții procedurali ai instanțelor, prin urmare numai atunci când această modalitate nu este posibilă, art. 154 alin. (4) reglementează comunicarea prin poștă sau servicii de curierat rapid, potrivit art. 154 alin. (5), cu scrisoare recomandată, cu conținut declarat și confirmare de primire, în plic închis, la care se atașează, de asemenea, ca și în cazul citării prin agenții procedurali ai instanțelor, dovada de înmânare/procesul-verbal și înștiințarea prevăzute la art. 163. Textul de lege nu definește cazul de imposibilitate a comunicării prin agenți procedurali, însă, având în vedere că, potrivit art. 64 din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1.375/2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 970 din 28 decembrie 2015, agentul procedural al instanței

comunică actele procedurale persoanelor din localitatea unde se află sediul instanței — fie instanța emitentă a actului de comunicat, fie instanța solicitată să efectueze comunicarea în condițiile art. 154 alin. (1) din Codul de procedură civilă, iar numai în cazuri urgente și când dotarea instanțelor permite, comunicarea se poate realiza și în alte localități, rezultă că, în localitățile unde nu există instanțe, comunicarea se face, de regulă, prin intermediul funcționarilor poștali.

29. Prin urmare, având în vedere aceste considerente, Curtea reține că premisa de la care pornește în analiza prezentei excepții de neconstituționalitate este aceea că, în temeiul art. 154 alin. (1) coroborat cu art. 154 alin. (4) din Codul de procedură civilă, comunicarea citațiilor și a altor acte de procedură se face, de regulă, prin agenții procedurali ai instanțelor, și, în mod subsidiar, prin funcționarii poștali/servicii de curierat rapid. Principala modalitate de citare și comunicare a actelor de procedură se realizează prin înmânarea personală a actului comunicat, direct destinatarului sau unei persoane care îl reprezintă, prin agentul procedural al instanței, [art. 154 alin. (1) din Codul de procedură civilă], prin salariatul primăriei căreia i se lasă corespondența de la instanță [în condițiile art. 163 alin. (3) lit. f) teza a doua și art. 163 alin. (10)], prin funcționarul poștal [art. 154 alin. (4)] sau prin executorul judecătoresc/serviciul de curierat rapid [art. 154 alin. (5)]. În acest scop, instanța întocmește actul de comunicat (citație sau alt act de procedură), pe care îl introduce în plic închis, cu mențiunea „PENTRU JUSTIȚIE. A SE ÎNMÂNĂ CU PRIORITATE.”, și căruia îi atașează formularul-dovadă de înmânare/procesul-verbal, precum și înștiințarea prevăzută la art. 163.

30. În continuare, analizând prevederile art. 163 din Codul de procedură civilă — *Procedura de comunicare*, Curtea reține că citația/orice act de procedură se înmânează personal destinatarului, care va semna dovada de înmânare certificată de „agentul însărcinat cu înmânarea”. Curtea reține că, în acest caz, legea nu distinge în sensul că agentul însărcinat cu înmânarea este agentul procedural al instanței, astfel încât, așa cum s-a reținut anterior, acesta poate fi și funcționarul poștal, în condițiile art. 154 alin. (4) din Codul de procedură civilă. În cazul în care destinatarul primește citația, dar refuză/nu poate semna dovada de înmânare, agentul întocmește un proces-verbal în care arată aceste împrejurări. Dacă destinatarul refuză chiar primirea citației, agentul o depune în cutia poștală sau, în lipsa acesteia, va afișa pe ușa locuinței destinatarului o înștiințare, prin care îi aduce la cunoștință că, după o zi, dar nu mai târziu de 7 zile de la afișarea înștiințării, sau nu mai puțin de 3 zile, în cazuri urgente, destinatarul trebuie să se prezinte fie la sediul instanței de judecată care a emis citația, dacă aceasta își are sediul în aceeași localitate cu a destinatarului, fie la sediul primăriei din localitatea în a cărei rază teritorială locuiește sau își are sediul destinatarul, pentru a i se comunica citația. De asemenea, odată cu afișarea înștiințării, agentul întocmește un proces-verbal în care consemnează refuzul de primire a citației. Potrivit art. 163 alin. (5) și art. 164 alin. (4) coroborate cu art. 269 și 270 din Codul de procedură civilă, procesul-verbal întocmit de agent asupra împrejurărilor care au determinat citarea prin depunerea citației în cutia poștală ori prin afișarea înștiințării are valoare de act autentic cu privire la situațiile verificate și atestate nemijlocit de către acesta și face dovada până la înscrierea în fals cu privire la cele constatate. Dacă destinatarul nu este găsit la domiciliu/reședință/sediu, agentul îi înmânează citația/actul de procedură unei persoane majore din familie/care locuiește împreună cu acesta/care îi primește corespondența în

mod obișnuit sau administratorului/portarului în cazul unui hotel/unei clădiri cu mai multe apartamente, întocmind un proces-verbal cu privire la această împrejurare, cu arătarea identității primitorului. Dacă persoanele menționate lipsesc sau dacă, deși prezente, refuză să primească actul, agentul va lăsa citația în cutia poștală sau va afișa înștiințarea prevăzută de art. 163, cu toate consecințele prevăzute de acest text de lege [art. 163 alin. (6)—(9) din același cod].

31. Prin urmare, Curtea reține că, în toate cazurile de refuz de primire sau de lipsă a destinatarului/altor persoane care pot primi corespondența, legiuitorul a reglementat posibilitatea afișării unei înștiințări a părții despre posibilitatea de a-și ridica personal citația, sub sancțiunea operării prezumției relative de comunicare, dacă destinatarul nu și-a ridicat actul de la instanța emitentă sau de la primărie, în termenul prescris de lege. Așa cum a statuat Curtea Constituțională în jurisprudența sa, în aceste cazuri, afișarea are în vedere „o situație cu caracter de excepție și urmărește să prevină și să limiteze eventualele abuzuri în exercitarea drepturilor procesuale, de natură să determine tergiversarea soluționării cauzei, pe calea menținerii cu rea-credință a unei permanente lipse de procedură.” (Decizia nr. 108 din 2 aprilie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 367 din 31 mai 2002). De asemenea, în acest caz, afișarea „contribuie la protejarea dreptului persoanei la respectarea vieții private, de vreme ce documentul afișat nu-l mai reprezintă însăși citația, ci o înștiințare care cuprinde elemente suficiente de identificare a destinatarului, a celui care a făcut înștiințarea, a dosarului la care se referă actul procedural, a locului de unde și a datei până la care poate fi ridicată citația, precum și mențiunea referitoare la consecințele procedurale ale neprezentării pentru comunicare.” (Decizia nr. 795 din 17 noiembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 44 din 20 ianuarie 2016). Ori de câte ori se afișează înștiințarea, agentul trebuie să depună citația și procesul-verbal respectiv la sediul instanței care a emis actul ori la sediul primăriei în a cărei rază teritorială locuiește sau își are sediul destinatarul, dacă în localitate nu există instanță. În acest ultim caz, funcționarul anume desemnat din cadrul primăriei înaintează instanței emitente dovada de înmânare semnată de destinatar, procesul-verbal întocmit de agent sau, după caz, dacă destinatarul nu se prezintă să ridice corespondența, procesul-verbal întocmit cu această ocazie.

32. Așa cum s-a reținut anterior, în mod subsidiar comunicării prin agentul procedural al instanței, legiuitorul a reglementat comunicarea prin poștă/curierat rapid, numai în cazurile în care prima modalitate nu este posibilă. În acest sens, agentul poștal sau curierul va proceda conform art. 163 din cod, iar actul de comunicat este transmis în plic închis, purtând mențiunea specifică „PENTRU JUSTIȚIE. A SE ÎNMÂNĂ CU PRIORITATE.”, cu corectivul că este vorba de o transmitere prin poștă, cu scrisoare recomandată, cu conținut declarat și confirmare de primire, noțiuni detaliate în mod specific prin art. 2 pct. 18 și 19 din Ordonanța Guvernului nr. 13/2013 privind serviciile poștale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 139 din 15 martie 2013. Așadar, contrar susținerilor autorului excepției, Curtea reține că, în acest caz, comunicarea actului de procedură prin poștă se face tot în condițiile unui plic închis, ce poartă mențiunea specifică, trimiterea beneficiind de garanții suplimentare de siguranță și confidențialitate, specifice reglementărilor legale în materia serviciilor poștale.

33. Având în vedere că actul normativ criticat conține două referiri exprese la comunicarea prin poștă/curierat rapid,

respectiv art. 154 alin. (4) și, respectiv, art. 165 pct. 2 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia procedura se socotește îndeplinită la data semnării de către parte a confirmării de primire ori a consemnării de către funcționarul poștal/curier a refuzului de a primi corespondența, autorul excepției consideră că, în acest caz, nefiind reglementată în mod expres, nu poate fi aplicată procedura afișării înștiințării, cu toate consecințele reglementate de art. 163 din același cod, astfel cum au fost prezentate anterior.

34. Analizând aceste susțineri, Curtea reține că nereglementarea expresă a posibilității funcționarului poștal de a lăsa corespondența la sediul primăriei în a cărei rază teritorială își are domiciliul/reședința/sediul destinatarul, în situația în care acesta refuză să primească corespondența și nu are cutie poștală, nu poate fi interpretat în sensul că funcționarul poștal nu poate îndeplini această atribuție procedurală. În virtutea principiului de drept potrivit căruia norma juridică trebuie interpretată în sensul în care produce efecte juridice, aceste prevederi legale nu trebuie privite în mod singular, ci trebuie coroborate cu întreaga reglementare a procedurii de comunicare, cuprinsă în art. 163 și art. 164, astfel încât, în temeiul competenței reglementate în mod expres prin art. 154 alin. (4), funcționarul poștal este îndreptățit să îndeplinească în mod corelativ atribuțiile agentului procedural, atunci când comunicarea se face prin poștă.

35. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 165 pct. 1 din Codul de procedură civilă, sintagma „*indiferent dacă partea a primit sau nu citația ori alt act de procedură personal*”, din motivarea excepției de neconstituționalitate se poate deduce că autorul acesteia este nemulțumit de faptul că legea prezumă îndeplinirea procedurii de citare, indiferent de faptul primirii personale de către parte a actelor comunicate.

38. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Emanuel Cristian în Dosarul nr. 8.045/2/2016 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 26 alin. (1) din Legea nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date, a sintagmei „*la care se atașează dovada de primire/procesul-verbal și înștiințarea prevăzute la art. 163*” cuprinsă în art. 154 alin. (4) din Codul de procedură civilă, precum și a prevederilor art. 163 alin. (3) teza întâi și alin. (6) coroborate cu sintagma „*indiferent dacă partea a primit sau nu citația ori alt act de procedură personal*” cuprinsă în art. 165 pct. 1 din Codul de procedură civilă sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 21 septembrie 2017.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Irina-Loredana Gulie

ORDONANȚE ȘI HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ pentru completarea art. 5 din Ordonanța Guvernului nr. 70/2002 privind administrarea unităților sanitare publice de interes județean și local

Având în vedere prevederea conform căreia unitățile de asistență medico-socială înființate prin hotărâri ale consiliilor locale din orașe care au mai puțin de 5.000 de locuitori pot trece în responsabilitatea administrativă și financiară a consiliilor județene, dacă consiliile locale respective nu hotărăsc altfel,

deoarece există unități de asistență medico-socială înființate prin hotărâri ale consiliilor locale din orașe care au un număr mai mare de 5.000 de locuitori, dar care nu pot să susțină financiar cheltuielile prevăzute conform standardului de cost aprobat pentru respectiva unitate de asistență medico-socială,

întrucât beneficiarii serviciilor acordate în unitățile de asistență medico-socială sunt persoane cu afecțiuni cronice care necesită, permanent sau temporar, supraveghere, asistare, îngrijire, tratament și care, datorită unor motive de natură economică, fizică, psihică sau socială, nu au posibilitatea să își asigure nevoile sociale, să își dezvolte propriile capacități și competențe pentru integrare socială,

deoarece lipsa de finanțare care trebuie asigurată de către consiliul local conform standardului de cost aprobat poate determina închiderea unității de asistență medico-socială,

având în vedere că persoanele care se adresează unităților de asistență medico-socială nu provin numai din localitatea respectivă, aceste unități deservind beneficiari din întregul județ,

luând în considerare faptul că, la nivel național, numărul unităților de asistență medico-socială este relativ mic, respectiv 69 de unități totalizând un număr de 3.234 paturi,

deoarece unitățile de asistență medico-sociale răspund nevoilor unor oameni în suferință cu o condiție materială precară, luând în considerare situațiile în care finanțarea unităților de asistență medico-socială devine problematică, un prim exemplu fiind unitatea de asistență medico-socială aflată în administrarea Consiliului Local Podu Iloaiei, un oraș cu aproximativ 11.000 de locuitori, însă cu un buget insuficient pentru susținerea financiară a acestei unități,

deoarece modificarea legislativă propusă are în vedere acordul celor două unități administrativ-teritoriale, respectiv al unității care cedează și al unității care preia în administrare,

întrucât reglementările legale în vigoare determină închiderea unei unități de asistență medico-socială, respectiv a unității care funcționează în orașul Podu Iloaiei, județul Iași, pentru care, deși are mai mult de 5.000 de locuitori, alocațiile bugetare disponibile la nivelul consiliului local sunt total insuficiente și determină închiderea unității mai sus nominalizate,

deoarece această situație este posibil să apară și în cazul altor județe,

întrucât neadoptarea măsurilor propuse prin prezentul act normativ ar conduce la reale dificultăți în ceea ce privește acordarea serviciilor medicale și de asistență socială persoanelor care se adresează acestui tip de unitate,

întrucât actuala capacitate a unităților de asistență medico-socială este total insuficientă, având în vedere listele de așteptare ale persoanelor care solicită internarea în unitățile de asistență medico-socială,

în considerarea faptului că aceste elemente vizează interesul general și constituie situații de urgență a căror reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Articol unic. — După alineatul (6) al articolului 5 din Ordonanța Guvernului nr. 70/2002 privind administrarea unităților sanitare publice de interes județean și local, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 648 din 31 august 2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 99/2004, cu modificările și completările ulterioare, se introduce un nou alineat, alineatul (6¹), cu următorul cuprins:

„(6¹) Pentru asigurarea finanțării, unitățile de asistență medico-socială înființate prin hotărâri ale consiliilor locale din orașe cu peste 5.000 de locuitori pot trece în responsabilitatea administrativă și financiară a consiliilor județene, dacă consiliile locale respective și consiliile județene hotărăsc de comun acord acest lucru.”

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:

Ministrul sănătății,

Florian-Dorel Bodog

Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale,
administrației publice și fondurilor europene,

Paul Stănescu

Ministrul muncii și justiției sociale,

Lia-Olguța Vasilescu

Ministrul finanțelor publice,

Ionuț Mișa

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind declararea zilelor de 14, 15 și 16 decembrie 2017 zile de doliu național pe teritoriul României

În memoria Majestății Sale Regele Mihai I al României, șef al statului român între anii 1927—1930 și 1940—1947, în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 6 din Legea nr. 75/1994 privind arborarea drapelului României, intonarea imnului național și folosirea sigiliilor cu stema României de către autoritățile și instituțiile publice, cu completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se declară zilele de 14, 15 și 16 decembrie 2017 zile de doliu național pe teritoriul României.

Art. 2. — (1) În zilele de doliu național prevăzute la art. 1 toate instituțiile și autoritățile publice centrale și locale vor arbora drapelul României în bernă.

(2) Drapelul României în bernă se mai arborează:

a) la sediile partidelor politice, sindicatelor, patronatelor, instituțiilor de învățământ de orice grad, instituțiilor de cultură și misiunilor diplomatice ale României;

b) la punctele pentru trecerea frontierei, precum și în aeroporturi, porturi, gări și autogări;

c) ca pavilion, pe navele de orice fel și pe alte ambarcațiuni ce navighează sub pavilion românesc.

(3) Aceeași obligație revine și persoanelor fizice, dacă arborează drapelul României la domiciliu sau la reședință.

Art. 3. — În zilele de 14, 15 și 16 decembrie 2017 posturile de radio și televiziune, precum și instituțiile de cultură își vor adapta programul în mod corespunzător.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Roxana-Cezarina Bănică

București, 6 decembrie 2017.
Nr. 870.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind alocarea unei sume din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2017, pentru Ministerul Afacerilor Externe, pentru desfășurarea funeraliilor de stat ale Majestății Sale Regele Mihai I al României

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 30 alin. (2) din Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările și completările ulterioare, și al art. 4 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 80/2001 privind stabilirea unor normative de cheltuieli pentru autoritățile și instituțiile publice, aprobată cu modificări prin Legea nr. 247/2002, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă suplimentarea bugetului Ministerului Afacerilor Externe din Fondul de rezervă bugetară la dispoziția Guvernului, prevăzut în bugetul de stat pe anul 2017, la capitolul 51.01 „Autorități publice și acțiuni externe”, titlul 20 „Bunuri și servicii”, cu suma de 43 mii lei, în vederea acoperirii cheltuielilor ocazionate de desfășurarea funeraliilor de stat ale Majestății Sale Regele Mihai I al României, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — Ordonatorul principal de credite răspunde de modul de utilizare, în conformitate cu dispozițiile legale, a sumelor alocate potrivit prevederilor art. 1.

Art. 3. — Eventualele sume rămase neutilizate după organizarea funeraliilor de stat ale Majestății Sale Regele Mihai I al României se vor restitui la bugetul de stat, în condițiile legii.

Art. 4. — Se autorizează Ministerul Finanțelor Publice să introducă, la propunerea ordonatorului principal de credite, modificările corespunzătoare în structura bugetului de stat și în volumul și structura bugetului Ministerului Afacerilor Externe pe anul 2017.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Ministrul afacerilor externe,
Teodor-Viorel Meleşcanu
Ministrul finanțelor publice,
Ionuț Mișa

București, 6 decembrie 2017.
Nr. 871.

ANEXĂ

**Cheltuieli ocazionate de desfășurarea funeraliilor de stat
ale Majestății Sale Regele Mihai I al României**

Nr. crt.	Acțiuni	Număr delegații*) — mii lei —	Valoare maximă — mii lei —
1.	Deschiderea Salonului Oficial Corp „C” al Aeroportului Internațional Henri Coandă	100*0,215*2	43

*) 100 de delegații * 215 lei/delegație/deschidere * 2 deschideri (sosire/plecare delegație).

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind încetarea exercitării, cu caracter temporar,
de către doamna Irina Leulescu a funcției publice vacante
din categoria înalților funcționari publici de secretar general
adjunct al Secretariatului de stat pentru recunoașterea
meritelor luptătorilor împotriva regimului comunist instaurat
în România în perioada 1945—1989**

Având în vedere propunerea Secretariatului de stat pentru recunoașterea meritelor luptătorilor împotriva regimului comunist instaurat în România în perioada 1945—1989, formulată prin Adresa nr. 7.979 din 21 noiembrie 2017, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/7.753 din 21 noiembrie 2017,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b) și al art. 92 alin. (1¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — La data intrării în vigoare a prezentei decizii încetează exercitarea, cu caracter temporar, de către doamna Irina Leulescu a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Secretariatului de stat pentru recunoașterea meritelor luptătorilor împotriva regimului comunist instaurat în România în perioada 1945—1989.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Roxana-Cezarina Bănică

București, 6 decembrie 2017.
Nr. 710.

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIM-MINISTRUL

DECIZIE

**privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare,
de către doamna Ramona-Liliana Seciu a funcției publice
vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar
general adjunct al Secretariatului de stat pentru recunoașterea
meritelor luptătorilor împotriva regimului comunist instaurat
în România în perioada 1945—1989**

Având în vedere propunerea Secretariatului de stat pentru recunoașterea meritelor luptătorilor împotriva regimului comunist instaurat în România în perioada 1945—1989, formulată prin Adresa nr. 7.979 din 21 noiembrie 2017, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/7.753 din 21 noiembrie 2017, precum și Avizul favorabil nr. 64.819/2017 al Agenției Naționale a Funcționarilor Publici privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, a funcției publice vacante din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Secretariatului de stat pentru recunoașterea meritelor luptătorilor împotriva regimului comunist instaurat în România în perioada 1945—1989 de către doamna Ramona-Liliana Seciu,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b), al art. 89 alin. (2¹) și al art. 92 alin. (1¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamna Ramona-Liliana Seciu exercită, cu caracter temporar, prin detașare, funcția publică vacantă din categoria înalților funcționari publici de secretar general adjunct al Secretariatului de stat pentru recunoașterea meritelor luptătorilor împotriva regimului comunist instaurat în România în perioada 1945—1989.

PRIM-MINISTRU
MIHAI TUDOSE

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Roxana-Cezarina Bănică

București, 6 decembrie 2017.
Nr. 711.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

